

Rick Joyner – Amit láttam a mennyben megrémített

Rick Joyner vagyok, és felkértek, hogy osszak meg veletek egy természetfeletti átélésemet. A természetfeletti mindig is az életem nagyon fontos része volt. Fiatal keresztény koromban, amikor elolvastam a Bibliában található összes természetfeletti megtapasztalást, imádkoztam, hogy azok velem is történjenek meg. Nem láttam sehol, ahol azt írták volna, hogy ez nem lehetséges. Évek teltek el, de továbbra is imádkoztam, amikor egyszeriben elkezdtek velem megtörténni.

Az egyik kedvencem volt az, amelyik akkor történt, amikor a tengerparti házunkban voltam, és megbetegedtem. Mondhatod, hogy ez nem egy pozitív vallomás. Nos, teljesen pozitív vagyok afelől, hogy beteg voltam. Valójában olyan rosszul voltam, hogy ki sem bírtam kelni az ágyból. Egyedül voltam ott. Viszont minden nap volt néhány olyan dolog, amiről a Szentírás azt mondja, hogy örömet szerez az Úrnak. És arra lettünk teremtve, hogy örömet szerezzünk Neki. Szóval, ezeket a dolgokat igyekszem minden nap csinálni. De olyan rosszul voltam, mintha nem is bírtam volna gondolkodni. Megtettem a tőlem telhetőt. És végül azt mondtam: „Uram, ez a legjobb, amit ma tehetek. Nagyon rosszul érzem magam, kérlek, gyógyíts meg, hogy többet tehessek Érted!” Másnap reggelre teljesen gyógyultan ébredtem.

Nyolc körülré a hegyekbe kellett érnem. 6 vagy 7 órás autóútra volt tőlünk a tengerparton az, ahová mennem kellett. Vezettem, és eljutottam a hegyekben oda, ahol egy szemináriumot tartottunk, ahol én prédikáltam. Elmentem aludni, és ahogy lefeküdtem, a mennyben találtam magam.

Számos mennyei átélésem volt már, mindegyik más, egyedi volt. Úgy hiszem a menny földrajza sokkal változatosabb, mint a földé. Isten teremtő, és tudjuk, hogy az egész fizikai világ csupán árnyék a mennyei birodalomhoz képest. De ez a hely volt a mennyország legjobb része, ahol valaha is voltam. És szó szerint tudom, hogy amikor lefeküdtem aludni abban a reményben, hogy szunyókálhatok, nyolc órát aludtam földi idő szerint. De ez sokkal hosszabb időnek tűnt a mennyei birodalomban.

A legjobban úgy tudnám leírni, hogy milyen is volt, amit láttam, hogy olyan volt, mint egy bevásárlóközpont. Leginkább ehhez tudnám hasonlítani. De nem üzletek voltak, ahol az emberek bármit is elakarnának adni, hanem minden „kiszolgáló egység” a legjobb vendéglátást nyújtotta, hogy megáldja azokat, akik bejönnek és megnézik őket. Ez olyan, mintha a legjobbat adnád. És mindenki ezt csinálta ebben a bevásárlóközpontban. Ez egy olyan hely volt, ahol adtál, nem eladtál dolgokat, hanem adtál. Mindenki a legjobbat próbálta nyújtani, a lehető legjobb szolgáltatást biztosítani. Valóságos közösségben volt mindenki egymással.

Hiszem, hogy ez egy ízelítő volt a Koinonia-közösségből. A „koinonia” görög szó, amelyet gyakran fordítunk úgy, hogy „közösség”, de úgy is, hogy „gyülekezet”. Szerintem ez olyasmi, amit sok keresztény nagyon ritkán tapasztalt még meg. A gyülekezetek nagy része az Eklézsiára épült, amely egy másik görög szó a gyülekezetre. Az Eklézsia az egyház formájáról és kormányzatáról vagy vezetéséről beszél. De én úgy gondolom, hogy nincs addig szükségünk Eklézsiára, amíg nincs koinonia (azaz igazi közösség).

Isten gyülekezeteinek először családnak kellene lenniük, és nem egy szervezetnek. Szükség van a szervezethez is, de először és elsősorban családra van szükségünk az összetartozásra, a koinonia közösségre, ami annyira fontos.

Az 1 János 1:7 azt mondja: „Ha pedig valóban abban a világosságban élünk, amelyben maga Isten is él, akkor közösségben vagyunk egymással.” Itt az a szó, hogy közösség, a koinonia. Ha pedig közösségben vagyunk egymással, úgy folytatódik az Ige, hogy „akkor Jézusnak, Isten Fiának a vére — vagyis áldozati halála — megtisztít, és tisztán tart bennünket minden bűntől.” Nem azt mondja az Írás, hogy ha a világosságban maradunk, ahogy Ő a világosságban van, akkor van eklézsiánk. Nem! Azt mondja, akkor koinoniánk van!

Van valami ebben az összetartozásban, közösségben.

Tudod, az első dolog, amit Isten mondott, nem volt jó a teremtésében, „hogy nem jó az embernek egyedül lennie.” A magányosság nem jó!

Nemrég láttam, hogy a főbészünk a magány csapásaival szembesül. Hányan azok közül, akik ezeket a tömeggyilkosságokat elkövetik, mindannyian magányos emberek, akik egyedül vannak. Nálunk pont az ellentéte kell, hogy legyen! Krisztus Testének, a Krisztusban való közösségünknek kellene lennie az Úrral és egymással! Azt mondta: ha a fényben maradunk, akkor most megvan a koinonia. Ez egy összetartozás.

A koinonia több, mint pusztán a doktrína vagy a célkitűzések egysége. Sokkal inkább olyan, mint egy családi közösség, azonban még annál is erősebb, mint amilyen egy emberi család lehet. Olyannyira erős, mint az a testrészt, amelyiket leválasztják a testről. Az elhal.

És mégis hol látható ez ma? Azt hiszem, csak három helyen tapasztaltam vagy találtam ilyet. Bejártam a földet, sok gyülekezetben és mozgalomban voltam már. De minden a szervezetről, a küldetésről szól. Minden mást fontosnak vélnek. Azonban nem találunk egymáshoz kötődő, természetfeletti közösséget, mint amilyen ebben a mennyei bevásárlóközpontban volt.

És voltam már a mennyországban sokkal pompásabb, dicsőségteljesebb, látványos helyeken, de soha nem volt olyan jó érzés, mint itt, mert itt mindenki annyira szerette egymást.

Nos, az első dolog, amit az Úr mondott, „nem jó az embernek egyedül lennie”.

Az embernek akkoriban volt Istene, de nyilvánvalóan Isten úgy teremtette meg az embert, hogy többre van szüksége annál, hogy csupán Istene legyen. Legelőször is, és a legjobban Őrá van szükségünk, és mindenekelőtt, a Vele való közösségre! De úgy alkotott meg bennünket, hogy egymásra is szükségünk legyen! Amikor olyan módon átéled ezt, mint ahogy én is átéltem, azt éreztem, hogy soha nem akarok onnan elmenni. Annyira csodálatos volt. Találkozol valakivel, és olyan, mintha azonnal megismernéd. Mintha (ahhoz képest) még soha senkit nem ismertél volna eddig. Szellemben is kommunikáltunk egymással!

Itt a gyülekezeti életünkben is így kellene ezt megélnünk! Ez után az élmény után, ami sokáig tartott, az Úr jött hozzám, és azt mondta: „Most azt akarom, hogy egyedül éld át és tapasztald meg ugyanazt a helyet.” Arra gondoltam: „Oké, nem gond”. Azonnal

egyedül lettem. Az Úr sem volt ott, és egyetlen ember sem. Ugyanott voltam! De őszintén szólva, pokoli érzés volt. Nagyon gyorsan ki akartam onnan jönni. És akkor az Úr visszatért, és azt mondta: „Csak meg akartam mutatni neked, hogy milyen érzés... Azt akarom, hogy vidd magaddal a földre mindazt, amit itt megtapasztaltál.”

Ez épp az ellentéte annak, ami a valóságban ott van. Isten szeretete az, amely az Ő népében és népén keresztül egymás felé árad, és mindazokhoz, akiknek ilyen rendkívül nagy szüksége van arra, hogy megérintse őket Isten szeretete.

Aztán az Úr mondott valamit, ami nagyon megdöbbenett.

Azt kérdezte: „Tudod, hogy kerültél ide?” Nem tudtam. Azt válaszoltam: „Uram, nem gondolnám, hogy bármit is tettem, hogy ide kerüljek. Te voltál, Aki elragadtál engem a mennybe.” Azt felelte: „Nem! Te voltál, aki ide jutottál, méghozzá úgy, hogy az örök öröm kulcsát használtad!” Erre én: „Uram, mikor tettem ezt?” Azt mondta: „Tegnap, amikor annyira beteg voltál, hogy gondolkodni is alig bírtál. Mégis keményen küzdöttél minden fájdalmad ellenére, hogy Atyádnak örömet okozz.” Azt mondta: „Az ÚR öröme a te erőd, nem a te saját örömed!”

Amikor arra figyelsz, hogy Neki örömet okozz, az örök öröm kulcsát használod!”

Isten az örömére teremtettek minket! Arra, hogy gyönyörködjön bennünk! Az kellene, hogy domináljon bennünk: „Hogyan szerezhethetünk örömet ma mennyei apukánknak? Mit tehetünk, ami kedves a Számára?” Ez kell, hogy átítassa az életünket.

És az egyik dolog, hogy minden apát – ahogy apaként is ismerek – a legjobban értékelem azokat, akik vigyáznak a gyerekeimre, segítenek a gyerekeimnek, akármiben. Tudom, hogy amikor a gyerekeim veszekedtek egymással az volt a legszörnyűbb élmény számomra, szülőnek. Szerencsére a gyerekeim nagyon közel állnak egymáshoz, és nagyon ritkán veszekednek, de előfordult ilyen a múltban. Most viszont, amikor látom őket az egymás iránti szeretetükben és közösségükben, ez az, ami számomra a legnagyobb örömet okozza, amit szülőként, és apaként tapasztalok.

És ezt megteheted Mennyei Atyáért. Megérintheted a Mennyei Atyát, és örömet szerezhetsz neki. Végezd el azt a kutatást, amit én végeztem arról, hogy mivel szerezhethetünk Neki örömet! Ez Isten szeretete, és egymás szeretete! Ez a Vele és az egymással való közösségről szól! Nem lehet helyesen a fejhez kapcsolódnunk anélkül, hogy koinoniában ne kapcsolódnánk helyesen a Testéhez. A koinonia közösség az, amelynek irányába kell tartania a gyülekezetnek. Szerinted messze vagyunk ettől? Nem is lehetne rosszabb. Egyetértetek. Ilyenkor van az, hogy csak Isten képes a legjobban megtenni azt, amitől valószínűleg a legtávolabbi helyen vagyunk...

Tehát kezd el keresni Szent Szellemet, hogy elvégezze a legnagyobb munkáját bennünk, és használjon minket, hogy elhozzuk azt, amire ennek a világnak a legnagyobb szüksége van. Köszönöm.

